

Via Verda

Via Verda

QUIM CURBET

L'any 2003 en Xavier Coromines i Mainegre, exalcalde de Salt i activista ja de la bicicleta, em va fer conèixer la Via Verda que unia des de feia poc Girona amb Sant Feliu de Guíxols, resseguint gairebé en tot el seu recorregut l'antic pas del malaguanyat Carrilet, el tren de vapor que durant molts anys va tragar, per via estreta, les pageses al mercat de la ciutat immortal i els estiuejants a la blava badia dels ganxons.

D'aquell descobriment en va néixer un llibret d'èxit molt discret que

vam signar tots dos. Per fer-lo vam recórrer els trams de la via, després m'hi he passejat i l'he caminat diverses vegades, però mai ho havia fet d'extrem a extrem, a peu i sense desviar-me ni un mil·límetre de la senyalització. Per mi ha estat tot un descobriment perquè he vist paisatges que d'altra manera són de molt difícil contemplació.

He caminat entre el blat de moro i els gira-sols, per la pineda fosca i la Vall d'Aro, he travessat aquells ponts que semblen els de Madison County i he vist el cel que m'assenyalava amb un blau impertèrrit el camí cap al mar. Però també he hagut de passar per polígons industrials infectes, per urbanitzacions sense ànima, he trepitjat deixalles de tota mena i m'he hagut d'apartar cada vegada que un grup de ciclistes -que encara no coneixen l'ús del timbre- ha passat rabent pel meu costat.

La Via Verda és patrimoni de tots i s'ha de cuidar i consentir, cosa que encara no han comprès del tot els municipis del seu recorregut, per a ús dels ciclistes però també dels caminants.

Jo no sé si tornaré a fer aquesta gesta perquè tot el recorregut a peu, gairebé quaranta quilòmetres, és una mica excessiu, tot i això he de reconèixer que m'ha servit per descobrir parts del meu cos que abans no coneixia i que encara no m'havien fet mai mal.